

PETRI BEMBI DE AETNA AD
ANGELVM CHABRIELEM
LIBER.

*A*ctum a nobis pueris est, & quidem sedulo Angele; quod meminisse te certo scio; ut fructus studiorum nostrorum, quos ferebat illa ætas non tam maturos, quam uberes, semper tibi aliquos promeremus, nam siue dolebas aliquid, siue gaudebas, quæ duo sunt tenerorum animorum maxime propria affectiones; continuo habebas aliquid a me, quod legeres, uel gratulationis, uel consolationis; imbecillum tu quidem illud & tenue; sicuti nascentia omnia & incipientia; sed tamen quod esset satis amplum futurum argumentum amoris summi erga te mei. Verum postea, quam annis crescentibus & iudicium & studia creuerunt, nosq; totos tradidimus græcis magistris erudiendos; remissores paulatim facti sumus ad scribendum, ac iam etiam minus quotidie audentiores. Ita q; quas pueri miserimus ad te lucubrationes nostras, numerare aliquas possumus; quas adolescentes, non possumus: quo in consilio nobis diutius permanendum esse non puto. nam ut interdum non loqui moderati hominis est; sic semper tacere cum eo, quem diligas, perignauit. neq; hercule; si in officio permansimus in prima ætate; debemus nunc, tanquam inexercitati histriones, in secundo aut tertio actu defecisse: praesertim cum æmulatio tuorum nos studiorum Angele non excitare modo languentes possit, sed plane etiam incendere: quippe, qui multa & præclara habuimus

uiris; quorum tamen in numero me non pono; minus serijs
 adesse interdum rebus, et lusus captare non adeo seucros;
 modo ne remiges audiant; hoc est, ne sensus pateant uolu-
 ptatibus; quibus et demulcentur ipsi semper; et, nisi ratio
 ne occlusi sint, saepe etiam facillime capiuntur: quod tibi esse
 faciundum in uita maxime semper censeo Bembe fili: nam
 nisi te ita informaris, ut uoluptatum illecebris animam imper-
 uium geras; non possum dicere, quam multae tibi occurrerent spe-
 cies earum; quae te non adulescentem modo, ut es nunc, demul-
 cere possint et declinare, ac iam etiam debellare et deuincere;
 sed plane etiam uirum. Itaque illis aut magnanimiter im-
 perandum est; quod fecerunt uiri omnes magni, et boni, et ij,
 quos propterea deos etiam appellauerunt; uel omnino tur-
 piter deseruendum: in quo quidem tu si me audies, non com-
 mites; ut reiecta continentia atque ipso amore uirtutis ex
 illorum sis grege, de quibus plæclare Oratius,
Nos numerus sumus, et fruges consumere nati,
 Sponsi Penelopes nebulones, Alcinoique,
 In cute curanda plus æquo operata iuuentus;
 Quis pulchrum fuit in medios dormire dies, et
 Ad strepitum citharæ cessantum ducere curam.
 Sed quoniam inclinata iam est dies, procedamus in atrium:
 nugæ autem pastorales istæ tuæ sub umbris sunt potius et
 inter arbores; quam intra penates recensendæ. Quæ cū
 dixisset, et iam in atrium peruenissemus, ego finem lo-
 quendi feci; ille cogitabundus in bibliothecam perrexit.

Venetis per Io. Ant. eiusq; Fratres de Sabio.

Anno Domini. M D X X X.